

НОВА СВѢТЛИНА

Бждщето на Спиритуализма и черковата.

(„Light“).

Мерлъ Добине, като разисква духовната опитностъ и вътрѣшните борби на Лиутера въ своята очарователна „История на Реформациата“, казва ни, между другото, че въ тѣзи душевни борби на великия реформаторъ се е включавала и цѣлата реформация. „Разните фази на това могъществено движение, които идѣха една следъ друга въ душата на тази личностъ, доказаха, че той ще е същевременно и инструмента за нейното постигане“. Също нѣщо става и въ края на тази епоха, която за сега приживѣваме, когато спиритическата наука движи черковата и свѣта. Историата на тази наука, отбелѣвана въ разни фази, често пѣти се е преработвала отъ много още неуспокоени умове. Нейните чудесни явления дадоха потикъ на внезапно разцѣпление, на което се даде преголѣмо значение; направиха се усърдни опити да се примирятъ тѣзи факти съ уважаваното православно вѣрване; почнаха хората да вѣрватъ, че приближило е вече времето, и сега е вече, когато браздата е турена на корена на черковното дърво; съществувахе, съ една дума, постоянна борба, която бѣ плодъ на едностранчиво знание. Сега, обаче, ний се ввеждаме въ други фази. Разрушителната иконоборческа сила се е вече унищожила. Отричането значи гладъ за дълбоко религиозните натури, тъй щото, ако разсждаваме доктринерски, черковата и сектите са на разрушение, но устроит-

вата имъ не показватъ никакви знаци на упадъкъ, и духа на вѣрата е тѣй силенъ, какъвто никоги не е билъ. Точката на отклонението, която по напредъ бѣше точката, отъ дѣто се почваха паралелните линии—паралела между науката и религиата — сега е останала твърдѣ надалечъ. Разорителния умъ е на-правилъ доста; но при все това много пжкъ добри хора се мжчатъ да сжздаватъ, да градятъ.

Ако изложеното до тука е дѣйствително така, има, прочее, умове, които, освѣтени въ много нѣща отъ наскоро придобитото знание, биха пожелали да турятъ на разискване тѣзи въпроси:—Какво ще стане съ *черковата*, това велико заведение, което е играло такава поглѣщающа роль въ Европейската история? Въ лицето на такъвъ единъ разрушителенъ критицизмъ, който не е оставилъ незачекнато ни едно учение, възможно нѣщо ли е по-нататѣшното нейно сжществуване? Вѣчно ли тя (*черковата*) ще бжде каналъ на духовния животъ и сжсредоточието на честни и искренни души, които сжщевременно отказватъ да я примирятъ съ новите убеждения? Извърво человеку се види твърдѣ естествено да предполага, че еволуциата случайно ще изличи изъ лицето на земята старата *черкова*. Колкото сжмнително да е нейното произхождение, колкото да е покрита съ мракъ нейната история, или положението ѝ да е нелогично, тя е била матката, по която вжлните на духовния животъ са текли презъ много столѣтия. Въпреки всѣкаква критика и нападка, тя продължава още да привлича религиозния умъ. Тя е била духовната майка на милиони и около нея са се сгрупирали най-нежните и най-дълбоките сдружавания на народите. Ето защо не е никакъ за чудене, ако ний най-усърдно, и предъ видъ на тази ужасна война между физическата и психическата наука, разискваме какво ще е бждѣщето на *черковата*?

Въ отговоръ азъ ще предамъ само една или двѣ мисли. Учението на науката вкратцѣ можемъ да сж-

беремъ въ думата—*Еволюция*. Еволюцията, въ пълната смисълъ на думата, ни открива, може би, не само едно постепенно развиване и напредване, но и едно продължително *натрупване* отъ богатството на миналото, което, смѣсено съ настоящето, произвежда нови и сложни условия. Тукъ постоянно нѣщо ново се явява и всичко това се трупа, нищо не се унищожавя, и това чудесно запазване обогатява всѣко последуиуще племе. Сжщо е и съ **Макрокозма** (вселенната) около насъ и **Микрокозма** въ насъ, следователно, сжществува достатъчно тѣсна връзка съ миналото въ устройството на човека да го запази отъ всѣко забвение. Тази наука на натрупването е много добръ изяснена въ язиците, дѣто ученика знае, че той работи не само съ едни думи, но съ множество мисли, сгрупирани ведно още отъ по-рано—нѣщо, което той е наследилъ отъ дѣдите си. Само една страница може да бжде изобилна нива на загадки и поучения. Така е и съ *черковата*. Нейните обреди, церемонии, учения, нейната архитектура са намъ наследство отъ мъдростта и усжвършенствуваниата на вековете. Като Библията и молитвенника, тя е едно явно цѣло отъ велики истини, отчасти изучени и слабо предадени. Когато погледнемъ на нѣкоя катедрална или махленска черкова, изведнжжъ въ паметта ни се представятъ единъ редъ вериги отъ възпоминания, свжрзани съ далечното минало и съ много скрити велики истини. Наскоропните откритиа ни разказватъ сжщо, че тѣзи възпоминания водятъ своето начало отпреди тжй наречения апостолски периодъ. Началата на *черковата* се губятъ въ „тжмнината и мрака на миналото“. Тѣ са корените на едно дърво, което тлѣе въ тжмната история на Индия и Египетъ, но чийто разклонения, преди да се изгубятъ, са се вкаменили въ земята на *естеството*. Следъ всичко това, доказало се е, че сжществува, както физическо, тжй и духовно начало—както земни, така и небесни основи за истинската черква. Щомъ този по-

следенъ фактъ предъ насъ се добръ освѣтли, ний захващаме да гледаме старото учреждение въ една нова свѣтлина. Дългото разцѣпление на религиата отъ науката захваща да се счита, като дѣло на миналото.

Ний знаемъ, че въ старо време черковата прекарваше и периоди на разни променения. Такова е било Трактарското движение преди петдесетъ години. Това движение бѣше единъ опитъ да се събуди и придобие това, което е спѣло въ време на силното тогавашно протестанско преобладаване; опитъ да се повърнемъ назадъ съ много години. Другата гонима цель, между другото, бѣше и тази: да се докопатъ до началото. Презъ тѣзи два периода свѣщенниците и последователите на черковата са поддържали съществуването на *черковата*. Но скоро ний дохождаме лице съ лице съ една нова *реформация*, когато отново се почватъ разследвания да се разузнае началото. И, както по-напрешните двѣ епохи на променение и разорение не се считаха като разрушителни за съществуването на черковата, предполагаме, че и сегашните реформатори така ще погледнатъ и на сегашната криза. Ако Божия сждъ отъ XVI столѣтие е било просто „да се измие лицето ѝ“ отъ по-напрешните грѣшки, възможно е, щото голѣмото променение, което сега прекарва, да бѣде подобно. Бѣднѣщите еклесиастичи ще бѣдатъ улеснени да иматъ претенции за нѣщо по-възвишено отъ черковата и да доказватъ нейните истински основи, които да са сжградени на „*земята на Естеството*“. Посредствомъ еретичеството и Нео-Платонизма нейното съществуване ще се уздрави. Нейните стари поучения, обреди, ще се четатъ съ по-голѣма свѣтлина. Историата ще се преповтори, но не както едно време буквално, а въ по-благословенъ духъ. Такива нѣща, като крѣщаването, пакъ ще ни насилственнопомниуватъ за смъртта на тѣлото и за възкрѣсването на Духа. Упрощаването на грѣховете, може би,

ще открие нѣщо за своето старо значение. Вдѣхновението може да ни стане още веднѣжъ нѣщо истинско и жизнено. Свѣщенските и пророчески длѣжности, може би, пакъ, които по старому, да ни станатъ нуждни, като въ свръзка съ медиумическите дарби. Може би, ще има свѣти мѣста и оракули въ черковите ни, както е било въ старо време, и старото учреждение може пакъ да се въздигне, както е било по-напредъ—каналъ на духовния животъ и кѣща на набожния човекъ.

„Питагоръ и нѣкои други“.

(речъ на w. Paice.—Изъ Light).

Като давахъ това толкова амбициозно и толкова широко название на тази моя речъ, още преди нѣколко месеца, у мене се бѣше породила идеята да ви занимая главно съ таинственните мнѣния, които толкова много сѣществуватъ за Питагора и неговите последователи, като почнемъ отъ времето на св. Мартинъ и до днесъ. Обаче, отъ това си намѣрение се оставямъ, понеже не ми се струва, че ще мога да ви представя нѣщо пълно. Но нека почна за това, за което ще ви говоря.

Ако хвърлимъ единъ погледъ върху историата на психическите изследвания презъ последните нѣколко години, едно нѣщо се изпречва на срѣща ни, което ни посочва, че този видъ разследвания доскоро се е считалъ като противоречие на церковното учение, сѣщо и на теологиата. Азъ казвамъ *доскоро*, защото има достатъчно доказателства, че това разцѣпление малко по-малко захвана да се забравя и да се отхвърга не само отъ самите научни мъже, но и отъ спиритистите, които не всички по единъ и сѣщъ начинъ разясняватъ сега явленията, както е било преди. Истинската наука никога не се е противопоставѣла на разследването на спиритизма, както и то-

ва последното не се е противопоставѣло на истинската наука. Дѣйствително, съществувало е разцѣпление, което е произведение на лъжливи приятели, отъ които единъ е догматическата теология, която е казала и на двѣте: „Вий се твърдѣ много различаватъ едно отъ друго, и хубавото нѣщо, което всѣка една отъ вази не може да владѣе, азъ ще го спечеля: вървайте ми и всички ще бѣдите добрѣ.“ И хората се уповаха на една материалистическа теология и бѣха измамени.

Отъ преди време, обаче, тѣй не е било. Питагоръ и последователите му, да не отиваме много назадъ, Платонъ и учениците му, са знаѣли по-добрѣ това нѣщо. Научното изследване бѣше за тѣхъ разследването на *битието*, миналия настоящия и бѣдѣщия животъ на човека, въ неговата истинска смисълъ. Аристотель, като говори за питагорианците, казва: „Най-напредъ тѣ се залувиха за математиката, наука, която тѣ подобриха и въ която вникнаха; тѣ си въобразиаха, че началата на математиката бѣха началата на всичките нѣща.“ И Аристоксенъ — музикантинъ — като говори за сѣщите, казва: „Виждаше се, като че ли тѣ ценѣха аритметиката най-много отъ всичките нѣща и че са я разпространили, безъ да са си послужвали съ нея въ философските спекулации, а просто като са приравнявали всѣко нѣщо къмъ числата.“ Тоестъ, господствуващата наука — науката, която е служила на всичките други науки като апелативенъ сѣдъ и на законите на която всичките други науки са били длѣжни да се подчинятъ, — е била считана отъ питагорианците, че притежава едно важно духовно средство. Никой изследовател по физиката не може да извърше по нея нѣщо, докато той не е математикъ. Неговите разследвания ще се прекѣсватъ, като дойде до езика на неvěщественната наука, наука, която така силно порази Питагора и последователите му, щото за тѣхъ не остана друго нищо, освенъ да приравнятъ всѣко нѣщо къмъ чис-

лата, нѣщо, което и днешните химици често пѣти правятъ.

Но заедно съ всичко това — на което азъ сега искамъ да обѣрна вниманието— Питагоръ учеше, че душата е турена въ тѣлото, като въ затворъ, за наказание на грѣхове, извършени презъ по-напредно съществуване. Съ дохождането на смъртта душата зима наградата за дѣлата си на този свѣтъ. Добра и благочестива издига се нагорѣ въ по-непорочни страни изъ вселенната, а злиа—въ нечистите. Повечето заживѣватъ единъ животъ въ форми човечески или животински. И всичко това Питагоръ учеше преди Алланъ Кардекъ, преди ерата на Езотерическия Будизмъ, преди ерата на мистическите братя отъ Тибетските Хималаи. Идеата за математическото значение на свѣта вървѣше рѣка за рѣка съ идеата за бѣдѣния животъ на човека.

Рѣка за рѣка имаме предъ себе си Питагорическата наука и Питагорическата теория за бѣдѣния животъ.

Години следъ това, пакъ въ Гърция, въ чистия въздухъ на югъ, незаразенъ съ дима на цивилизацията, Платонъ говореше въ маслиновите гори на акедемиата: „Едно старо предание разказва за много последователни раждания; душата, като се отдѣля отъ подземното си царство, връща се пакъ, защото живите се раждатъ отъ мъртвите. Че мъртвите не съществуватъ, това не може да се приеме, защото нѣщо отъ нищо не може да произлѣзе. Освенъ това, опитността ни показва, че противоположните състояния на нѣщата се пораждатъ едно отъ друго и че подобенъ единъ процесъ е всекога взаименъ. Следъ смъртта иде животъ, а следъ живота—смъртъ; а всичко това, което претърпява всички тѣзи изменения, трѣбва да съществува презъ всички тѣхъ. Ако умрѣлиа идѣше отъ живиа, а не живиа отъ умрѣлиа, вселенната трѣбваше съвършено да се изтрѣби съ смъртта“. Тогава той, въ своя диалогъ „Фе-

донъ“ цитира Сократа, като казва: „Това знание ни дохожда чрезъ припомнѣване;³ това, което се припомня, трѣбва по-напредъ да се е знаело“.

Навѣрно духа да не е билъ тогава лишенъ отъ засвидетелстване. Платонъ още тогава е написалъ върху входа на Академиата: „Никой да не влиза тукъ, който не разбира геометрия“. Но разцѣплението не се е почнало още.

Знамъ, че противъ такова едно учение на Платона и Питагора ще се спори като неистинско, мистическо и прочее—думи, които толкова справедливо осжждатъ, като епитета „Германско“, употребяванъ преди нѣколко години, когато се заговорѣше по теологиата. Обаче, този неговъ възгледъ най-добрѣ е представенъ въ Д-ръ Смитовата „Гръцка история“, една книга, която се ползува съ доста голѣма репутация. „Като мораленъ и политически философъ, казва изкусния списателъ, възгледите на Платона са величественни и възвишени, но често пжти са заразени отъ неговото поетическо и, по-нѣкога, мечтателно настроение на ума, за да бжде умъ отъ по-голѣма практическа полза“. „Практическа полза“, разбира се, тази е точката, която води къмъ едно лесно избавление за по-вече отъ хиляда години. Непрактичността на евангелското учение също е побъркала умовете и на архиепископите.

Наистина, едно добро вникване въ сжщността на работата за духовете бѣше съпроводено съ много мъчнотии, понеже правѣха се и други видове разследвания. Обаче, може да се каже, че двата клона на науката напредваха еднакво. Великите умове на Сократъ и Платонъ не само забелѣзваха фактите, но се трудѣха да ги обяснятъ, колкото и криво да е било това тълкуване. Отъ явлението за припомнѣването Сократъ извлѣче учението за съществуването на душата; отъ явлението на смъртта Платонъ основава своите аргументи за продължимостта на живота. Въ усжвършенствуването на своята гео-

метрия и множеството комбинации съ числата, Пятагоръ помисли, че е намѣрилъ значението на вселенната.

Сѣнката на нощта, обаче, потъмни ясното небе на Гърция и римския философъ не бѣ друго нищо, освенъ едно слабо отражение на своя гръцки учителъ. Историата на желѣзния Римъ знаемъ; знаемъ сжщо историата на неговото погинване и какъ постепенно върху развалините на тази могща държава изникна нова Европа и нова цивилизация. Но съвремененъ съ това ний намираме и присжствието на духовното Христово учение, което бѣ кристализирано, развалено и пресилено отъ официалните теолози на една догматическа черква. Разбира се, при такива обстоятелства всѣко по-нататжшно разследване не бѣше възможно. Мисленето бѣше спрѣно и дохождането на революцията стана за въ полза на материалистическата философия. Разцѣплението между материализма и спиритизма най-много трѣбва да се длъжи на протестанската реформация и Калвинистическия пуританизмъ. Азъ не искамъ да прониквамъ въ твърдѣ запретените пжтища на религиозните състезания; обаче, поучително ще бѣде да се забелѣжи, какъ обикновенно е въ Англия да се говори, че тя (Англия) е материално напреднала, че нищо не прече на нейните владения, че войските и флотата ѝ били непобѣдими, защото тя била земята на Библията. Разни догадки се правятъ за спасение и всички се вѣрватъ. Всѣко нѣщо, прочее, напредва въ материално отношение, а, следователно, и материалистическата страна е най-разследвана. Ума, обаче, никоги не се уморява, и духовната частъ не е била пренебрѣгната, но практическата наука бѣше така отдѣлена отъ всѣкаква религиозна мисль, па и религията знаѣше толкова малко за науката, щото всѣка една отъ тѣхъ си предполагаше, че е независима. Имаше си тогава мѣсто и бѣше необходимо нужно, щото едно ново развитие да даде доказателства за

сществуването на духа. Това ново развитие дойде въ формата на тѣзи явления, съ които ний сме запознати. Тука се сжглежда единъ твърдѣ чуденъ фактъ, че щомъ захвана да се проповѣдва за сществуването на духа вънъ отъ тѣлото, тутакси захвана да се утвърждава сщщото учение за трансмиграцията (преселението), подъ друга една форма, която бѣше ядката на Питагоровото учение преди 2000, 3000 години. Не ми дохожда по-впечатлително доказателство за вредното влияние на една материалистическа теология отъ изложеното до тука; и фактъ е, че колкото по-вече сме напреднали въ знанието си за материята, толкова по-вече знанието за духа е останало на назадъ. Не искамъ да говоря, колко право е това или онова вѣрване. Азъ ви сжобщавамъ това, което считамъ за важенъ фактъ.

Сега, обаче, ний напредваме; днешната история става за утрѣ стара история и това нѣщо никдѣ другадѣ не можемъ да го сжгледаме по-добрѣ, отколкото въ психологическите издирвания. Въ едно отношение ний сме се върнали нанаяздъ къмъ времето на Питагора и Платона; ний вече не се боимъ да тжлуваме нашата религия или нашата философия съ науката. Свободната мисжль, която е направила всичко възможно за да се отказва сществуването на една сила, която възпроизвежда чудеса, показала е сжщо, че е възможно да се утвърждава за тази сила, само въ една нова форма. За стария гржцки философъ бѣше една стжпка въ неговата философия като разсжждаваше за смъртта—нейното по-напредно сществуване и бждща сждба; всичко това за него бѣше нѣщо нормално, както сега става и на насъ. И всичко това той тжлуваше съ езика на науката, който тогива е ималъ.

Далечъ отъ мене да осжждамъ даже най-голъмото желание на който и да било, който, владанъ отъ своята голѣма лѹбовъ, желае да се сношава съ тѣзи, което са вече за насъ мжртви. По мене си зная,

какъв църъ е на сжрбта, когато ти се даде случай да попишъ ржката на едно изгубено и обично за тебе сжщество; но тази ржка, която азъ пипамъ, или тя мене, трѣбва да се тжрси съ свѣтлината на чистото знание. И, ако това знание реши, че нѣма доказателства, тогива, колкото и да сме опечалени и окажжрени—всичко трѣбва да приемемъ.

Че имамъ умъ, азъ сжмъ убеденъ; но азъ не зная, какво нѣщо е този умъ, защото не зная какъ сжществувва, откъдѣ иде и на къдѣ отива. Азъ чувствувамъ, че имамъ сжвестъ, но какво е туй нѣщо, азъ незная.

Нека ми бжде позволено да кажа, че спиритизма който не се основава на науката, не е истински спиритизмъ. Ако нѣкой иска да се придржжа до свжрхестественното и желае да се разговаря съ духовете, нѣмамъ нищо противъ това; но за мене едно научно доказване за сжществуванието на душата е именно нѣщото, което азъ желая. Платонъ нѣмаше никакъ да се двоуми да докажеше това нѣщо, ако само го знаѣше.—

Нѣкои отказватъ сжществуванието на душата, защото просто и чисто, това нѣщо не се сжгласява съ нѣкой тѣхни чувства или удоволствия, и даже се трудятъ да оборатъ и това, което вече е доказано; но това не показва, че науката е слаба. Днешните физически разследвания, както и тѣзи на психологиата, иматъ сжвсѣмъ друго направление. Разследването сега тожу що е почнало и то е въ ржцете на хора като *Крукса* и *Шарко* и тѣхните последователи, които са вече показали на нѣща, каквито материалистите отъ преди двадесетъ години не са сжнували. И ако тѣзи нови земи, неизвѣстни до сега, доказватъ, че иматъ сжвсѣмъ друго естество, отъ това, което ний знаемъ до сега и сме очаквали, ний трѣбва съ смирение да чакаме. Ако нѣкои надѣжди, които сме питаѣли по тѣзи нѣща, излѣзатъ напразд-

ни, а нѣкои заблуждениа се унищожатъ, по-нови и по-свѣтли ще се явятъ и живуция Богъ ще застане предъ всички.

Превелъ: Х. У. З.

Книгата на Духовете.

отъ Аллана Кардека.

(Продълж. отъ кн. XI).

Симпатични и антипатични отношения у духовете.

291. Освенъ общата симпатия произходяща отъ сходството, духовете иматъ ли помежду си частна особена преданностъ единъ къмъ други?

„Да, както и човеците; симпатиата, която сжединява духовете е много силна, когато тѣлото не съществува, защото не подпада подъ влиянието на тѣлесните страсти“.

292. Духовете ненавиждатъ ли се по между си?

„Ненавистъ не съществува освенъ по между долните духове, които внушаватъ между васъ раздѣлението и ненавистта.“

293. Двѣ същества, които са били врагове на земята, съхраняватъ ли още ненавистъ и вражда следъ смъртта?

„Не, тѣ разумѣватъ, че тѣхната вражда била глупава и предмѣта нищоженъ. Само несжвършените духове съхраняватъ единъ видъ ненавистъ, догдѣто се пречистатъ. Ако случайно причината, която ги раздѣлявала, е била съжвсѣмъ материална, щомъ като се поочистятъ отъ нея, тѣ вече не я помнятъ и съудоволствие се срѣщатъ“.

294. Вжзспоминанието на лошите дѣла, които двама човеци са извършили по между си, препятствува ли на тѣхните чувства въ духовния животъ?

„Да, това вжзспоминание ги накарва да се отдавачаватъ единъ отъ другъ“.

294. Какво чувство усещатъ, следъ смъртта онѣзи, на които сме сторили зло тука долѣ?

„Ако са добри, тѣ прощаватъ съжрзмѣрно съ вашето разкаяние; ако са зли, тѣ съхраняватъ ненавистъ и памятозлобие, и по нѣкогажъ продължаватъ своята злоба до друго прераждане“.

296. Личните лиубовни чувства претърпяватъ ли нѣкое променение?

„Не, защото тамо не могатъ да лицемѣрятъ; не могатъ вече да носятъ маската, която на земята носятъ лицемѣрите. Ето защо тѣхните чувства са неизменими, когато са чисти; лиубовта, която ги съединява, е за тѣхъ извора на едно вѣрховно блаженство“.

297. Двѣ същества, които са се лиубили на земята, могатъ ли да се лиубятъ и въ духовния свѣтъ?

„Да, разумѣва се, ако тази лиубовъ е била основана на идеални чувствания и мисли; но ако физическата причина е била главната основа, съ изчезването на причината, изчезва и лиубовта. Лиубовта между духовете е много по-солидна и по-продължителна, отколкото между човеците, защото първите не подлѣжатъ на земните материални интереси и щеславие“.

288. Душите, които въ живота ще се съединятъ, предназначени ли са предварително? И всѣкой отъ насъ има ли своята половина въ вселената, съ която непременно ще трѣбва да се съедини?

„Не, несъществува предназначение за съединение на душите. Съединението съществува между всичките духове пъ въ разни степени, споредъ реда на който принадлежатъ, споредъ съвършенството, което са добили. Колкото тѣ са по-съвършени толкозъ са по-крѣпко съединени. Отъ несъгласието се раждатъ човеческите лошабини, отъ съгласието произхожда пълното щастие“.

299. Какво значение трѣбва да даваме на думата *половина*, която нѣкои духове употребяватъ за да означатъ духове, които се обичатъ помежду си?

„Изражението не е вѣрно. Ако единъ духъ бѣше половина на единъ другъ, раздѣленъ отъ него той би билъ нецѣлъ“.

300. Два духа, които се обичатъ много и които са сжвсѣмъ прилични, следъ като се сжединятъ, вѣчно ли оставатъ сжединени, или по разни причини и обстоятелства могатъ да се раздѣлятъ и се сжединятъ съ други духове?

„Всичките духове са сжединени помежду си; подразумѣвамъ тѣзи, които са придобили вече сжвжршенството. Въ ниските долни свѣтове, когато единъ духъ напредне, нѣма вече сжщата привжрзаностъ за онѣзи, които оставя.“

301. Два духа, които са обичатъ много, допжление ли са единъ на другъ, или тази лѣубовъ е следствие на едно пжлно сходство по между имъ?

„Симпатиата, която привлича единъ духъ къмъ другъ е следствие на едно пжлно сжгласие на тѣхните наклонности, инстинкти и знания; ако единия допжжняваше другия, той би ивгубилъ своята собствена личностъ и своето *азъ*.“

302. Потрѣбното сходство за сжвжршената симпатиа и лѣубовъ, сжстои, освенъ въ еднаквостта на мислите, вжзгледите и чувствованиата, но може би и въ цѣлокупността на еднаквите придобити знания?

„Да, и въ равенството на усжвжршенстването по разните степени.“

303. Духовете, които днесъ не се обичатъ, могатъ ли утрѣ да бждатъ обикнати помежду си?

„Да, това е обикновено нѣщо, което се случва у всичките; напимѣръ, единъ духъ, който се намира днеска въ този доленъ свѣтъ, като напредне, отива на по-добрия свѣтъ, дѣто го е предшествовалъ другъ духъ. Тѣзи духове могатъ да се срѣщнатъ още по-скоро, ако по-горния духъ случайно не е можалъ да претжрпи изпитаниата си и остане въ сжщото положение.“

— Два духа, които се обичатъ много, случаватъ ли се да престанатъ да се обичатъ?

„Разумѣва се, ако единия отъ тѣхъ е непостоянъ и ленивъ.“

Въспоминания отъ въплотения животъ.

304. Духа помни ли своето тѣлесно сѣществуване?

„Да, той помни, че е живѣлъ много пѣти като човекъ, той помни много добръ какъвъ е билъ и какво е врѣшилъ, и ви увѣрявамъ, че понекогажъ той самъ се смѣ надъ себе си“.

По това духа прилича на човекъ, който е вече остарѣлъ и се смѣ надъ лудостите на своята младостъ и надъ глупостите на своето дѣтство.

305. Въспоминанието отъ въплотеното сѣществуване пѣлно и ясно ли бива следъ смъртта?

„Не, то е смѣтно и се разясва постепенно, както когато нѣкой излиза отъ гѣста мъгла и полегка-лека обрѣща внимание къмъ околните предмѣти“.

306. Духа помни ли всичките подробности на всичките обстоятелства, които е прекаралъ? може ли съ единъ погледъ да обгърне миналото цѣлокупно?

„Той помни нѣща, които се отнасятъ до неговото сѣстояние, а остава сѣвсѣмъ чуждъ за всичко, което не го интересува“.

— Може ли да си припомни, ако би да пожелае?

„Той може да си припомни най-малките подробности, било на сѣбитията, било на своите мисли, ако би считалъ това за нужно; ако ли не, той не обрѣща никакво внимание върху това минало“.

— Духа сѣзира ли цѣлта на земния животъ, въ отношение на бѣдѣщия животъ?

„Разумѣва се, той я сѣглежда и я разбира много по-добръ, отколкото, когато е билъ въплотенъ; той много добръ чувствува нуждата за пречистване и усъвършенствуване, за придобиване безконечното

блаженство, и знае, че на всѣко въплотено сѣществуване остава нѣколко нечистоти“.

307. Какъ се представлява миналото въ памѣта на духа? дали чрезъ пресилване на въображението или като нѣкоя картина разстлана широко предъ очите му?

„Чрезъ едното и другото; всичките обстоятелства, които желае да се пропомни, са за него като истинско настояще; неинтересните са, или сѣвсѣмъ забравени, или въ неопредѣлено сѣстояние. Колкото по-вече духа се префинва, толкова по-малко значение дава на земните дрѣболии. Често ви се случва, като повикате нѣкой духъ, който неотдавна е оставилъ земята, да забелѣжите, че той не помни вече нито имената на хората, които е обичалъ, нито нѣкои обстоятелства, които на васъ може би са много важни, нъ за него неинтересни и сѣвсѣмъ забравени. И тѣй само онѣзи, които счита за нуждни и които могатъ да му помогнатъ въ напредѣжа, помни много добръ той“.

308. Духа спомня ли си всички въплотени сѣществувания, които е прекаралъ преди последното, що-току е оставилъ?

„Всичкото минало на духа се разстила предъ очите му, както станциите, които е прекаралъ пѣтника; но казахме и по-горѣ, че той не помни всичките подробности, само онѣзи, които са влиали на неговото сегашно сѣстояние. Колкото за най-първите сѣществувания, които се считатъ като дѣтинство на духа, тѣ се губятъ въ неизвѣстността и изчезватъ въ тѣмнината на миналото.“

309. Духа какъ гледа на тѣлото което оставя?

„Както на нѣкоя стара дрѣха, която му тежеше и отъ която се счита благодаренъ, че се избави.“

— Духа какво чувствува, когато гледа тѣлото си да се разлага?

„Почти всѣкога хладнокрѣвно гледа на това, сѣщо като на нѣщо, което не му трѣбва вече.“

310. Следъ едно доста дълго време, духа познава ли своите кости, или нѣкои други принадлежности?

„Понѣкогаши да, нъ то зависи отъ възгледите, които има за земните нѣща“.

311. Уважението и любовта, които иматъ земните чловеци къмъ нѣкои материални предмѣти, останали отъ любими лица, привличатъ ли вниманието на тѣзи лица и благодарни ли са тѣ отъ това?

„Духа е всекога благодаренъ отъ възспоминанието на живите. Предмѣтите, като пазяни отъ тѣхъ, са полезни само за живите, а не за духа, който обръща внимание само на мисълта и чувствата“.

312. Духовете помнятъ ли страданията, които са претърпѣли презъ последното въплотено съществуване?

„Често ги помнятъ и това възспоминание ги прави да ценятъ по-вече блаженството, съ което се наслаждаватъ като духове“.

313. Човекъ, който е билъ щастливъ тука долѣ, жалѣ ли, че оставя земните радости?

„Само долните духове могатъ да жалятъ за земните радости, които са ещественни съ тѣхната природа. За висшите духове, вечното блаженство е хиляди пѣти по-предпочитаемо отъ земните привременни радости“.

Тѣ гледатъ на тѣхъ, както единъ възрастенъ човекъ гледа на онѣзи радости, които са били най-големото блаженство въ дѣтинството му.

314. Оня, който е захваналъ голѣми предприятия съ благотворителна цель, жали ли, че смъртта не го е оставила да ги изпълни?

„Не, защото той вижда, че другъ е предопредѣленъ да доврѣши това, което той не е успѣлъ да изпълни. Напротивъ, той се старае да влиае съ своето внушение надъ нѣкого отъ живите да ги изврѣши. Ако доброто на человечеството е било целта на живота му, тази еща цель желае да изпълне и следъ смъртта си“.

315. Оня, който е оставилъ недовършени дѣла отъ изкуство или наука, има ли още любовъ къмъ тѣхъ следъ смъртта си?

„Споредъ своето сжвршенство; той вече ги критикува отъ друга точка зрѣние и често укорява онова, което е убожавалъ най-много, когато е билъ живъ“.

316. Духа продължава ли да се интересува още за напреджка на науката и изкуствата по земята?

„Тс зависи отъ неговото сжвршенство, или отъ мисиата, която има да изпълни. Това, което, вие намирате тука долѣ за превжходно, за нѣкои си духове е нищожность; духа цени тукашните нѣща тжй, както би оценилъ единъ професоръ работите на своя ученикъ. Той изследва и изучава всичко съ цель да може да спомогне въ напреджка на вжплотените духове.“

317. Духовете следъ смъртта си пазятъ ли още любовъ къмъ отечеството си?

„За възвишените духове отечеството е вселената нѣ тѣ по-вече се привличатъ тамо, гдѣто иматъ по-вече любими сжщества“.

Положението на духовете и тѣхния начинъ да гледатъ нѣщата е безконечно разнообразенъ; то зависи отъ тѣхното нравствено и умствено сжвршенство. Възвишените духове вжобще не пребиваватъ на земята, освенъ кратко време: всичко, което се вржи тука долѣ е толкосъ долно и печално, сравнително съ величието на безконечността; нѣщата, на които човеците се привржзватъ и даватъ голѣма важность, са толкосъ нищожни предъ очите имъ, щото малка привлѣкателность намиратъ въ тѣхъ, освенъ ако са повикани съ цель да помогнатъ въ напреджка на человечеството. Духове отъ средните классове живѣятъ по-продължително време, макаръ да гледатъ нѣщата съ много по-ясно разсждение и проникателность, отъ колкото презъ живота си. Долните духове са единъ видъ домосѣди около земята; тѣ сжставляватъ масата на окржжающето население отъ невидимиа свѣтъ.

Тѣ иматъ почти сжщите идеи, сжщите вкусове, сжщите наклонности, които са имали и подъ тѣлесното си покривало; тѣ се бжркатъ въ нашите сжбраниа, въ нашите работи и развлѣчения, въ които зиматъ участие малко или много дѣятелно, споредъ характера си.

Като не могат да задоволят своите страсти, тѣ се наслаждаватъ като гледатъ че има подобни на тѣхъ, които се предаватъ на тѣзи страсти.—Между тѣхъ има нѣкои си по-сериозни, които изследватъ всичко съ цель да учатъ и напреднатъ.

318. У духовете мислите и идеите променятъ ли се, додѣто са тѣ духове?

„Много; тѣ се променятъ колкото по-вече духа се очиства отъ земната материя. Понѣкогажъ тѣ оставатъ доста време въ застои, съ сжщите мисли и начала, нѣ полегка-легка влианието на материята изчезва и тогава виждатъ нѣщата по-ясно, и тутакси у тѣхъ се възбужда желание да се поправятъ“.

319. Тѣй като духа е живѣлъ въ духовния животъ, защо се очудва, щомъ като се върне следъ едно вжплотено сжществуване?

„То бива само въ пѣрвата минута, догдѣто сжществува смущението; следъ малко, колкото му дохождатъ миналите вжзпоминания на ума, а земните се отдалечаватъ, той дохожда въ себе си и напжлно сжзнава своето положение.“ (вж. 163 и другите).

Споменъ и задушница за мржтвите. Погребение.

320. Духовете обичатъ ли да ги спомніуватъ тѣзи, които са обичали на земята?

„Много по-вече, отъ колкото можете да си представите; това спомніуване имъ дава по-вече щастие ако са щастливи, а утѣшава ги, ако са нещастни“.

321. Деня на *задушницата* има ли нѣкое особено значение за духовете? приготвятъ ли се да посетятъ тѣзи, които дохождатъ да се молятъ и плачатъ надъ тѣхните останки?

„Духовете дохождатъ както него день, тѣй сжщо и всѣки други день, щомъ ги призове мисжлта на вжплотените“.

— Този день дали не е единъ день за свижда-не при техните останки?

„Истина е, че въ този день дохождатъ много

отъ тѣхъ да посетятъ своите гробища, защото и призователите са многобройни. Нѣ всѣкой отъ тѣхъ не дохожда, освенъ за своите роднини и приятели, а не за голѣмото число на безгрижните“.

— Подъ какъвъ образъ дохождатъ тѣ и какъ би ги видѣли, ако една минута биха станали видими?

„Подъ образа, подъ който са ги знаѣли и обичали“.

322. Отдавна умрѣлите и забравените духове, на които гробищата не се посещаватъ вече отъ никого, дохождатъ ли и тѣ при тѣхъ и жално ли имъ е, че нѣма кой да ги спомѣне и пожали?

„Защо имъ трѣбва земята? защо имъ трѣбватъ гробищата? тѣ не обръщатъ внимание освенъ на чувствата. Ако чувствата на любовта не ги привлича, за тѣхъ нѣма вече нищо на земята, което да ги повика“.

323. Едно посещение на гроба по-полезно ли е за духа, отъ колкото една молитва дома?

„Посещението на гроба е да се покажатъ, че мислятъ за изгубения духъ; то е една въжикашностъ. Казахъ ви, че само молитвата може да удовлетвори любимия духъ, стига да е тя искрена и сжрдечна; нека не ги е грижа за тѣлото“.

324. Духовете на знаменити нѣкои личности, въ честъ на които са въздигнали статуи или паметници, присѣтствуватъ ли на този родъ процеси? съ удовольствие ли гледатъ на тѣхъ?

„Много отъ тѣхъ дохождатъ, ако имъ е възможно, нѣ тѣ не са тжй доволни за честта, която имъ правятъ; тѣ би предпочели едно искрено и сжрдечно възспоминание, една истинска молитва за спасението на душите имъ“.

325. Отъ какъдѣ произхожда, у нѣкои си чловеци, силното желание да бждатъ на това или она избрано мѣсто погрѣбени? Тѣ съ по-вече ли удовольствие дохождатъ тамо следъ смъртта си? и тази важностъ, която отдаватъ на мѣстото, да ли не е знакъ и свойство на долни духове?

„Предаността на духа къмъ известни нѣкои мѣста значи нравствена должностъ. Какво значение може да има този или онзи трапъ за духа? Той не знае ли, че душата му ще се сжедини съ онѣзи, които обича и го обичатъ, макаръ костите му да са въ кой да е гробъ?“

— Обичая, който съществува, да събиратъ останките отъ всичките членове на едно семейство ведно, трѣбва ли да се гледа като нѣщо излишно и непотрѣбно?

„Не, той е единъ добъръ обичай; това е единъ знакъ на симпатиата, която пазите за онѣзи, които сте обичали. Макаръ това събиране на останките да не интересува духовете, нъ то е добъръ примѣръ за живите! Възспоминаниата са събрани ведно.“

326. Душата, като влиза въ духовния животъ, чувствува ли почестите, които отдаватъ на нейното тѣло?

„Когато духа придобие една доста висока степенъ развитие, не го интересуватъ вече земната суета и щеславие, и разумѣва нищожността на всичките тѣзи нѣща. Нъ разумѣйте добръ, че често има духове, които въ първата минута на своята тѣлесна смъртъ чувствуватъ едно голѣмо удоволствие за почестите, които отдаватъ на мртвото имъ тѣло, а жалѣятъ много, ако не имъ отдаватъ никакви почести, защото тѣ са още препълнени отъ земни предразсѣждци.“

327. Духа присѣтствува ли на своето погребение?

„Много често присѣтствува, нъ по нѣкогажъ не може да си обясни какво му става; той се намира въ смущение.“

— Доволенъ ли е отъ множеството посетители, които придружаватъ погребението му?

„Той е доволенъ, ако онѣзи, които го посещаватъ, са побудени отъ симпатически чувства.“

328. Духа на умрѣлия присѣтствува ли въ събраниата на наследниците си!

„Почти всѣкога; Богъ изисква това за поука и съвременен наказание. Той тамо се учи да разсѣждава и гледа колко неговите наследници ценятъ и изпжлняватъ своите обещания, относително разпореждането наследството. За него всичките чувства на наследниците са ясни и голѣмо разочарование чувствува духа, като гледа алчността на онѣзи, които дѣлятъ неговото имущество; той напжлно се освѣтлява относително тѣхните чувства, нѣ и тѣхния редъ ще дойде“.

329. Инстинктивното уважение, което човекъ чувствува и е чувствувалъ презъ всичките времена, у всичките народи, къмъ мржтвите, да ли не е едно дѣйствиe отъ самосжзнание, което инстинктивно има всѣкой за бжджщия животъ?

„То е естественото следствие на това чувство, иначе това уважение би било безъ предмѣтъ и основа“.

(Следва).

Флуидическите пластове на земята обитавани отъ Духовете.

(Изъ Moniteur)

Лиежския Messenger възпроизвежда, въ нумера си отъ I Априли, единъ членъ на г-жа Elisa Van Calcar върху този въпросъ: *Гдѣ е свѣта на духовете*, и го предшествува съ умни размишления, които ний напжлно сподѣляме.

Въ поддржка и като допълнение на изразените идеи въ тази статия, ето едно съобщение на Rochester върху този предмѣтъ, съ което той потвърждава и развива сжщите идеи. То отговаря на единъ въпросъ, що му билъ поставилъ господинъ ВишниеВСКИ:

Драги ми приателю,

Вий ми поставяте въпроса, дали всичките Духове могатъ свободно да циркулиратъ въ земната ат-

мосфера, или са задържани на повърхността ѝ чрез състоянието на спиритическото си тѣло. По начало, вий сами сте се разрешили въпроса; но ако проникнемъ въ подробностите, има много да се каже и обяснява върху този невидимъ свѣтъ, толкози забравенъ отъ въплотения, който ъе го напуска, освенъ за да доде отново пакъ.

Земята принадлежи на въплотените живущи, земната атмосфера на Духовете — жители на планетата (това не изключава идването на посетители отъ други планети; азъ говоря за тѣзи, които периода на тѣхните изпитания привързва особено къмъ нашия свѣтъ); и едните и другите могатъ да обхвататъ владенията си споредъ единъ аналогиченъ законъ.

Учения и интелигентния човекъ пътува и намира на всѣкъдѣ да се учи; охалния, ако пропътува свѣта, търси само да убива времето си, което не знае какъ да прекара, пакъ наситения ленивецъ и окапалия блудникъ не правятъ това, отъ нѣмане енергия да се движатъ. Съ разликите свойствени на състоянието имъ, Духовете подпадатъ на сжщите случаи.

Сега ще ви кажа нѣколко думи за земната атмосфера, която за насъ, Духовете, е раздѣлена на 7 пластове: първата, онази, въ която живѣете и дѣйствувате, е препълнена съ всичките жизненни елементи необходими за въплотените, но тѣй сжщо съ всичките материални и флуидически извержения, които произлизатъ отъ живущите маси, послѣ, миазмите на разлагането и прилепчивите болести, чакъ до нечистите флуиди на страстите и злоупотрѣблениата отъ всѣкъкъвъ видъ; това е дихането, голѣмото дихане на милионите гърди отъ земната ламя, и този въздухъ, който ви се вижда толкози прозраченъ и толкози чистъ, е въ сжщностъ една гжста и леплива пара, въ която се натрупватъ всѣкакви произхождения отъ човеците и животните и която е препълнена съ силни материални миризми.

Този първи пластъ е първата предня стая на смъртта и се свършва тамъ, гдѣто преставатъ да функциониратъ земните „бѣли дробове“. Духа, доста пречистенъ за да разбере, че смъртта не е друго освенъ унищожаване на материалните органи, на който спиритическото тѣло е доста леко за да може да се издигне, преминава хаотическата шумна атмосфера на първия пластъ за да проникне въ втория, гдѣто въздуха е по-чистъ и пълненъ съ флуидически вещества, гдѣто не достигатъ вече страстите и претъплениата, нито миазмите на огромната лаборатория на земните извержения. Тамъ Духа може да се *посхване*, да хвърли единъ погледъ върху съвестта си, да обсъди дѣйствиата си и живота, що е свършилъ, и тъй също да обземе пакъ доста сила за да се потопи пакъ въ областта на прямото дишане на земните елементи, ако е привлъченъ отъ любовъ къмъ обичните си създания.

Но ако Духа иска да пречисти флуидическото си тѣло, да се освободи отъ земната пара, която се е налепила о него, да изчерпи нови сили и да си възвърне въ цѣлостъ силата на дѣятелността, той може да се възкачи въ третия пластъ, този на лѣчителните аромати.

Тамъ натрупано плаватъ растителните вещества и миризми, и, като тѣжки златни и сребърни жили, слънчевата свѣтлина ги тласка къмъ земната растителностъ, като я снабдява съ тѣзи тайни и здравословни сили, които хората понякога откриватъ за да облекчатъ страданията си.

Тука околoduшника се пречиства чрезъ единъ видъ прецѣждане презъ свѣтлината и, подновенъ, напълненъ съ здравословни произхождения, въоръженъ нѣкакъ си за борба, Духа може да рискува опасното съприкосновение съ земята и да се присъедини къмъ тѣзи, които обича, за да ги подкрепи, утѣши, обкръжи съ защитата си.

Четвъртия пластъ е онзи на краските и звуковете; той е тѣй сѣщо едно мѣсто за почивка, защото ако по-предния пластъ е изцѣрилъ флуидическото тѣло, изличилъ умората отъ живота, душата остава още болна, сѣприкосновението съ злото ѝ е причинило рани, борбата и мъченията на изпитанията ѝ са отнели равновесието и са сѣждали една ужасна разстроеностъ.

Тукъ Духа се кѣпи въ чисти слънчеви водоскоци, лиулѣ се въ една неописуема хармония и, обиколень отъ едно тихо спокойствие, прорѣзано съ слънчево течение, той пада въ единъ видъ обаяние, единъ видъ поправително забравяне, което изличава горестта, поправя равновесието на чувствата и приготвя Духа за една сериозна работа.

Станалъ господаръ на себе си, радващъ се напълно на моралните си и умственни способности, които е придобилъ, Духа се възкачва въ 5-ия пластъ за да се приготви на единъ новъ животъ, да работи върху себе си и да набере необходимото знание за да направи научни открития, да посѣе нови идеи; съ една дума, жителите на 5-ия пластъ са работници, които са си турили за целъ да бѣдатъ полезни на земята, да накаратъ да напредватъ братията си въ човеколюбие, като имъ носятъ, било частици знание, било силата си и желанието си да ги преродятъ морално, било най-сетнѣ отдаването си на мъчната задача да пречистятъ, освѣтлятъ, изведатъ колкото е възможно по-вече души отъ първия пластъ, който е сѣщински *адъ*, съ вечния му огънь и ужасни мъки.

Тамъ, тѣзи невидими благодѣтели се борятъ противъ лопите влияния на долните и нечисти Духове, които жевѣятъ отъ земните елементи на първия пластъ и които за да задоволяватъ ненаситните си желаниа, неизвършените си отмъщениа, тѣрсятъ да си сѣздаватъ живи инструменти, пасивни и несѣз-

нателни жертви, които тѣ влачатъ въ пропастта, като ги унищожаватъ морално и физически.

6-иа пластъ представлява сжщите условия като 4-иа, само че въ степенъ много по-висока. Тука не достига нищо отъ земния хаосъ, небесната свѣтлина и силните аромати, които произвежда, се кръстосватъ на свобода, сжщо както хармониите на пространството, което не се проглушава вече отъ гжстата и хаотическа атмосфера; духовете, които се сжбиратъ тука, са тѣзи, които се приготвятъ за голѣми мисии, за особено тежки сжществувания чрезъ самоотричането и жертвите, които тѣ трѣбва да си налагатъ. За да останатъ побѣдители и намалятъ цървобитните елементи, тѣ подлагатъ флуидическите си тѣла на една химическа работа доста сложна и ги напжлватъ съ отласкателни аромати противъ скотските привлѣкателни миризми на материата; тѣ натрупватъ въ околoduшника доста небесна свѣтлина за да не може тя да бжде помрачена отъ мжрчините на долните пластове, и силните хармонически трептения правятъ небесното тѣло толкози гжвко и впечатлително, щото даже подъ тежкото обграждане на вжплощението той пакъ остава специално способенъ да се сжобщава съ невидимия свѣтъ и да запазва съ него едно сжприкосновение почти непосредствено.

Безъ сжмнѣние, тѣзи тайни сили са невидими за человетецъ, но въ гласа на вжплотените отъ тази категория трепти нѣщо, което утешава, убеждава и увлича онѣзи, къмъ които се адресиратъ; отъ очите имъ произлиза свѣтлината на 6-та сфера и наводнява тѣзи, които ги доближаватъ, съ едно благодѣтелно течение. Тука тжй сжщо идатъ да си почиватъ, да се срѣщатъ и да черпатъ нови сили водителите и другите добри и чисти Духове, които работятъ около человетецъ и са подложени на сжприкосновение то имъ.

7-иа пластъ е този, гдѣто сжвършено се пречиства Духа, който се приготвя да напусне плане-

тата, за да отиде въ единъ по-възвишенъ свѣтъ. Тука тѣй сжщо стоятъ великите и свѣтливи улове, които управляватъ планетата, грижите на която, ако можемъ да се изразимъ така, ги заставляватъ да стоятъ още въ нейната атмосфера.

Сега се поврщамъ къмъ първа атмосферически пластъ за да прибавя нѣколко думи къмъ това, което сега казахъ, и да засѣгна направо въпроса ви. Тава което предшествова, ви е дало да разберете, че първа пластъ е най-населенъ и то отъ Духове, които са сжвршено приврзани къмъ материята чрезъ своите страсти и чрезъ своето отричане на всѣкакво духовно начало.

Rochester.

Фантоми.

(Изъ Messenger)

Всичко става. Има години, отъ какъ отричатъ на спиритите сжществуването на фантоми (призраци), които тѣ призоваватъ, и ето, че тѣзи неприпознати сжщества се втурватъ да потвърдятъ своето сжществуване, като дохаждатъ да се фотографиратъ подобно на прости смъртни. Тѣ допле скоро у Надаръ въ Парижъ, и, подъ зоркото око на единъ докторъ по медицината, чувствителната плоча отбелжила тѣхните подвижни форми.

Въ Англия, Алфредъ Р. Уоллесъ бѣше, преди нѣколко години, влѣзжлъ въ интимно сношение съ тѣхъ; той бѣ описалъ свижданиата си въ единъ членъ, напечатанъ въ списанието „Аннали на Психическите Науки“, ръководено отъ докторъ III. Рише, професоръ по физиологиата въ Парижския медицински факултетъ.

Единъ фотографъ отъ Нiu—Йоркъ, на име Мумлеръ, получи първите фотографии на духове; това му докара въ 1869 да го призоватъ на сждъ за шарлатанство и измама. Той бѣше оправданъ, по лицсване доказателства.

Следъ това много фотографи—любители се за-
претнаха на работа и получиха, съ съдѣйствието на
опитни медиуми, снимки съ свѣтликави пятна, съ мжг-
ливи граници, които по нѣкога се очертаваха доста яс-
но, щото да образуватъ неопредѣлени форми, образи въ
профилъ, или свѣтли лъчеизпускания, като тѣзи на
звѣздите.

Уоллесъ, който съобщава факта, притежавава до
трийсетъ и двѣ такива фотографии и той потвърдя-
ва тѣхната научна истинностъ.

Харисонъ, издателя на „Спиритуалистъ“, е по-
лучилъ едно по-голѣмо число още, така щото Уол-
лесъ, който ги е видѣлъ, не пази никакво съмнѣние
върху обективността на призраците.

Нека кажемъ въ какво се тѣ състоятъ.

Когато два сужета хипнотизирани са приспани,
едина въ присъствието на другия, първия вижда
подъ видъ на свѣтли изпарения, лъчеизпусканията
на другия. Дѣсната страна на тѣлото изпуска сини
изпарения, лѣвата страна—червени.

Следъ туй, колкото по-вече магнетизатора умно-
жава пасите си, тѣзи лъчеизпускания или полуприз-
раци се отдалечаватъ отъ тѣлото, изъ което произ-
лизатъ, и, на около единъ метръ разстояние, се съ-
биратъ за да образуватъ едно цѣло астрално (флу-
идно) тѣло или цѣлъ призракъ.

Ето всичката теория на спиритическия фантомъ,
защото тука ний не говоримъ за привиденията и по-
явлениата на умрѣли лица, а за свѣтливите малко—
много опредѣлени образи, които произлизатъ отъ хип-
нотизирани сужети и могатъ да бждатъ видени отъ
други хипнотизирани сужети. Тѣзи именно образи е-
динъ фотографъ е искалъ да схване върху фотогра-
фическата пластичка у Надаръ.

Първия опитъ се е състоялъ въ позирането на
една дама О..., млада артистка и учителка въ париж-
ските училища. Тази млада дама е била фотографи-
рана, следъ като е била предварително екстериоризи-

рана т. е. следъ като се проявили на вънъ лъчеиз-
пусканиата на тѣлото ѝ. Като свършили операциата,
забелѣжили, че жената осещала болки въ сърдцето
всеѣки пжтъ, щомъ размърдвали жидкостта, която
послужила да развиатъ фотографиата ѝ, и че изобщо
тя претърпявала противо-удара на всички дѣйствиа,
които правѣли върху клишето.

Между другите лиубопитни резултати, получени
отъ опитите върху сжщето лице, трѣбва да цитира-
ме тойзи: магнетизатора, като приспалъ г-жа О....
като ѝ представилъ една фотография отъ длжнта на
ржката ѝ, сполучилъ сетнѣ да я сжбуди, като дух-
налъ просто върху портрета, дѣто образа на тази же-
на се билъ отпечаталъ въ миналия опитъ.

Единъ други опитъ, направенъ върху една да-
ма Л..., потвърждава едновременноното отмищение на
магисниците, което се сжстоѣше, да направятъ да
въхне, страда и боледува единъ човекъ, стига са-
мо да обладаватъ нѣщо отъ него, напримѣръ платъ,
коса и пр. Като захванали да бодятъ съ игла жела-
тината, която послужила за фотографиата, дамата из-
пустнала единъ силенъ писъкъ и дръпнала бжрзо
дѣсената си ржка, върху която се появили следъ двѣ
— три минути двѣ червени подкожни рѣзки.

Ето сега какъ са постѣпили за да фотографиратъ
фантома или призрачните вжлни на сжщата дама Л....

Като я магнетизирали, тя явила следъ малко, че
фантома се образувалъ на единъ метръ отъ дѣсената ѝ
страна; магнетизатора протѣгналъ ржката си къмъ
посоченото мѣсто до толкози, додѣто сужета угадилъ
сжприкосновението на тази ржка, което означаваше,
че се допирала до фантома; понеже операциата се
извършвала въ единъ тжменъ кабинетъ, който слу-
желъ за *увеличаване*, запалили малко книга за да ос-
вѣтлятъ ржката и, по тоя начинъ, да насочатъ апарата
къмъ фантома, който трѣбвало да сенамира тамъ.

Когато пристѣпили къмъ развитието на фото-
графиата, видѣли да изпжква върху чувствителна-

та плака едно пятно или по-добъръ единъ купъ отъ малки пятна, които представлявали единъ човешки профилъ, приличенъ на този на жената.

Между тѣзи пятна имало двѣ особно свѣтликави, които, изследвани подъ микроскопъ, кореспондирани на двѣ точки отъ лицето на жената, подъ дѣсното око и на носа, изъ дѣто флуидите на сужета излизали много по-живо, отколкото изъ другите части на лицето.

Една историческа страница.

(изъ Revue Spirite)

Покойната Г-жа Хайденъ, лѣкаръ и познатъ медиумъ въ Нiu-Йоркъ, която даваше сеанси предъ избрани общества, както въ Америка, тѣй и въ Англия, писала при-живѣ на Дръ Баббиттъ долното писмо, което се обнародва сега.

Фактите се отнасятъ къмъ 1851—52 година.

„Контъ Егlingtonъ, тогава Ирландски Лордъ лейтенантъ, вземà участие въ едно голѣмо число сеанси, отъ които единъ бѣ организиранъ въ Кларендонъ-Хотелъ, въ присѣтствието на цѣлия му политически кабинетъ и всички дами. Той изказа желание да бѣде свидетелъ на едно напжлно заклѣчително проявление, което да не му позволява вече да се сжмнѣва, че сжществуватъ сили вжнъ отъ познатите въ науката.

„Тогазъ, като се обжрна къмъ стената, той сжзрѣ имената на своите три дѣца, написани съ най-превжзходните призматически цвѣтове. Конта се изправи и, като прострѣ ржката си, извика: „на Валтазаровско угощение ли сме?“ Появлението бѣ видно отъ всички. То изчезна постепенно.

„Г-нъ Давидъ Бреустъръ, прочутия ученъ мжжъ, присѣтствуваше често на моите сеанси. Единъ день, той поиска да се увѣри по единъ абсолютенъ начинъ, че моите ржце не бутатъ масата; той донесе единъ

кжсѣ джска, околo единѣ пржстѣ дебела, и ме на-
кара да си поставя ржката отгорѣ по такжвѣ на-
чинѣ, щото, ако упражня натискѣ, то неизбѣжно да
отмѣста джската, а не масата.

„Той држпа, освенѣ това, една черта сѣ тебе-
ширѣ околo всѣки кракѣ на масата и околo кжсчето
джска, което бѣ поставено вередѣ масата. Ржката ми
стоѣше вжрху джската, пржстите обжрнати нагорѣ, по
начинѣ, да насачамѣ кжмѣ вжздуха жизненото елек-
тричество, което той смѣташе да е двигателната сила.

„— Да видимѣ сега, ще ли масата да се поклати,
каза той. Той се слогна на колѣне, да наблѣуда-
ва краката на масата, и натовари едно друго лице
да наглежда ржцете ми. Почти вѣ сжщия мигѣ ма-
сата захвана да се вжрти подѣ кжсчето джска и,
следѣ като се превжртя четири пжти, тя се устано-
ви точно вжрху сжщите мѣста. Г-нѣ Бреустжрѣ
скочи на краката си, като извика: „Това е чудесно!
Това е чудесно!“

РАЗЖИ.

Призрака на аббата Бриуно.— Едно младо момиче,
като се вржщало презѣ нощта отѣ едно бодуване
при умрѣло, дѣто говорили много за обезглавяване-
то на отецѣ Бриуно (който бѣ убилѣ нѣколко души
за да имѣ отнеме богатството), сторило му се, че
вижда единѣ човекѣ безѣ глава да вжрви край
него. Уплашено, то тржтило да бѣга, но халуцина-
цията го преследвала и бѣдното момиче, обвладано
отѣ паника, паднало на земята и изгубило свѣстѣ.
Минувачи го подигнали и сполучили да го сжжи-
вятѣ, но не и да го разубедятѣ; то останало убеде-
но, че е било дѣйствително преследвано отѣ единѣ
обезглавенѣ човекѣ.

Лиубопитно явление.— Вѣ единѣ руски спирити-
чески кржжокѣ, като се отлепила горнята частѣ на
масичката отѣ долнята, Духа поискалѣ да не я за-

лепятъ. Отъ тогавъ на тѣй, когато си поставятъ ржцете върху масичката, горнята частъ се върти вързъ една страна, а крака — вързъ друга.

Интересенъ сомнамбулически припадъкъ. — Една дама Л..., живуща въ улица Муленъ-а-вапюръ, въ Булонъ-сюръ-Меръ, била обхваната, презъ една отъ последните нощи, отъ единъ интересенъ сомнамбулически припадъкъ. Въ продължение на тоя припадъкъ тя уловила телеграфическите жици, които минавали предъ прозореца на стаята ѝ, на третия катъ, качила се върху тие жици и преминала, както най-добрия акробатъ би могаль да го направи, около 9—10 метра по тоя тѣсенъ и крехкъ пътъ!

Библиография.

Въ редакцията ни се получиха следните нови книги, списания и вѣстници:

Митингитъ въ княжеството за Македония отъ единъ македонецъ. Брошурка. София, 1895.

Поема, заточений въ Кални Кула (изъ Македонскій животъ) отъ К. К. Максимовъ, издава Свободолюбивъ. Търново, 1895.

Въздржатель мѣсечно списание на Българскій Въздржательнъ Сюзъ. София год. I бр. 1, 2, 3, 1895. Годиш. абонам. 2 л.

Семейно Огнище мѣсечно илюстрирано домашно списание. Редакторка М. Недѣлкова Попова; издава дружеството „Сюзъ“, Варна. Год. I бр. I, Януарий 1895. Годиш. абонаментъ 8 лева.

Сигналъ политически радикаленъ вѣстникъ, Руссе.

Балканска Независимостъ политически народно-либераленъ в. Руссе.

Млада България политически независимъ в. Д. Ризовъ, София.

Учителска Дружба двунедѣленъ листъ на сп. „Учитель“, Пловдивъ.

КОРЕСПОНДЕНЦИЯ.

Приети лева отъ: с. Драгижево (Търновско) Читалище „Развитие“, 5 — Ихтиманъ г. Н. Т. Карановъ, 5 — Ломъ Училищна библ. при основ. училища, 19 — Нова-Загора г. Георги Райновъ, 14 — с. Перущица (Пловдивско) г. Петръ Тодоровъ шивачъ, 5 — Руссе г. Мил. Хр. Кожузаровъ, 5 — Сливенъ г. Зах. Д. Жечковъ, 5 — Тутраканъ г. П. Мавродиновъ, 8 — Ямболъ г. Спасъ Домусчиевъ, 5 —